

(§ 13) kun indeholder de almindelige — ogjaa paa Oversættelser anvendelige — Regler om, naar en Benyttelse er af en saadan Art, at den kræver Forfatterens Ret, høre de formentlig herhen. Samtykke til Oversættelsen skal meddeles af dem, hvem Forfatterretten tilkommer. At den, der kun har en almindelig Forlagsret, ikke omfattes af dette Udtryk, fremgaar tydeligt af Bestemmelsen i § 8.

Paragraffens første Stykke er en Gen-tagelse af Lov 1857 § 5 i en korrektere Formulering.

I øvrigt er det væsentligste angaaende denne Paragraf udtalt i de almindelige Bemærkninger til Kapitel I., hvortil derfor henvises.

Til § 5.

Denne Bestemmelse i Forbindelse med § 6 opstiller en Ordning af det ved egentligt Medforfatterstab istfede Retssforhold samt andre Tilfælde, hvor Forfatterretten tilkommer flere i Forening. Den gældende Ret indeholder ikke tilsvarende Bestemmelser, hvortil der er Trang, da en simpel Anvendelse af de almindelige Regler om Sam-eje næppe er ubetinget heldig og vil efterlade adskillig Tvivl. — I den svenske Lov (1877) § 20 findes en Bestemmelse vedrørende dette Forhold, men den der udtalte Regel er baade for absolut, for saavidt den kræver alle berettigedes Samtykke til enhver Offentliggørelse, jfr. ogsaa por-tugisist Civiltobex Art. 595 b., og for musikalisk-dramatiske Værkers Bedkommende for ubestemt til at muliggøre en sikker Anvendelse. Til den modsatte Yderlighed gaar Reglen i det italienske Dekret af 19de September 1882 Art. 5, der ubetinget giver hver af de medberettigede Ret til at foranstalte Offentliggørelse paa egen Haand. Noget lignende gælder om den ungariske Lov § 1, 2det—4de Stykke, jfr. ogsaa den østerrigiske Lov § 8 sidste Stykke. Heldigere er Bestemmelsen i den belgiske Lov Art. 6, der overlader Afgørelsen af ethvert Strids-spørgsmaal til Domstolenes Kendelse. Men denne Bestemmelse favner de faste Regler, som det ved Siden heraf er muligt at give; den giver end ikke vejledende Forstrister.

Ved Affattelsen af Reglen i Lovfor-slagets § 5 er der gjort en Sondring mellem de Tilfælde, hvor der maa tages Hensyn ikke blot til Forfatterrettens økonomiske Side, men ogsaa til Forfatterens personlige Ret (hans literære Ære o. s. v.) — 1ste og 2det Stykke — og de Tilfælde, hvor det økonomiske Synspunkt er væsentlig ene-bestemmende — 3dje Stykke. Der gaas

herved ud fra, at Arvingerne efter Forfat-terens Død ere de naturlige Baretagere af hans literære Ære m. m. — naar For-fatteren ikke har lagt denne Myndighed i andres Hænder, hvortil han maa være be-rettiget, jfr. 2det Stykke i Slutningen, se ogsaa § 11, 2det Stykke — medens det samme ikke gælder om andre Erhververe. Hvor der er Strid mellem flere til Offent-liggørelsen berettigede, er det foreslaaet at henlægge Afgørelsen til den i § 28 nævnte Kommission, jfr. om denne senere. Denne vil nemlig give større Garanti for en upar-tist og sagtyndig Afgørelse, end der vilde opnaas ved at lade Parterne selv vælge Voldgiftsmænd. Herved vilde det nemlig kunne ske, at temmelig underordnede Med-arbejdere, naar de danne en Majoritet, ved Valget af Voldgiftsmænd paa Forhaand kunne sikre sig absolut Overvægt over de færre, men maaft for Været langt væsentligere Medarbejdere. Saadanne og lignende For-hold vil derimod den i § 28 nævnte Kom-mission af sagtyndige kunne tillægge den Betydning, der tilkommer dem, uden at Faren for Partisthed her er til Stede.

Paragraffens sidste Punktum affører kun al Tvivl om et Spørgsmaal, der ogsaa uden udtrykelig Udtalelse vilde være at løse paa den angivne Maade. En væsentlig tilsvarende Regel findes i det italienske Dekret af 1882 Art. 5, jfr. ogsaa den spanske Lovs Art. 22.

Til § 6.

Denne Paragraf ordner særlig Forholdet mellem samvirkende Tekst- og Musik-For-fattere. Udgangspunktet er, at Forfatter og Komponist ere lige berettigede Medarbejdere. Paa samme Grundlag hviler Reglen i den ovenberørte § 20 i den svenske Lov af 1877, samt Reglerne i den spanske Lov Art. 19, 22 og 23. Derimod tillægger den tyske Lov § 51 — jfr. ogsaa den italienske Lov Art. 6, den ungariske Lov § 52 og den norske Lov § 31, jfr. § 29 — Komponisten ubeløstende Ret til at foranstalte offentlig Opførelse af Musikværker med Tekst, der- under musikalisk-dramatiske Værker. Denne altid uretfærdige Regel stammer fra den Tid, da Operatekster altid var noget rent fabrikmæssigt Material uden noget som helst selvstændigt Værd. Men i højeste Grad uret-færdigt og i Strid med hele den nyere Ud-vikling paa Operaens Omraade, hvorefter der stilles langt større Fordringer til Opera-tekstens æstetiske og dramatiske Værd, vilde det være, om man legaliserede en saadan Hensynsløshed mod Forfatteren for Fremtiden. Den tyske Retts Regel er der-